

Tilda Laaksonen

JÄLJILLÄ

4

Karmivia
tositarinoita
rikosten
maailmasta

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Jäljillä-podcast on kuunneltavissa Podmessä.

© Tilda Laaksonen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Graafinen suunnittelu: Tommi Tukiainen

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51196-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

SISÄLLYS

Esipuhe	7
Ray Gricar	9
Jodi Arias	32
Beverly Potts	73
BTK – Dennis Rader	99
Candy Montgomery	142
Natalie Wood	174
John Wayne Gacy	204
Lähteet	256

ESIPUHE

Vaikka olen kirjoittanut ja tehnyt podcast-jaksoja tosielämän rikoksista jo vuosien ajan, huomasin taas tätä kirjaa aloittaessani, että intoni uppoutua johonkin rikostarinaan on edelleen tallella. Haluan edelleen ymmärtää motiiveja, oppia enemmän rikosten tutkinnasta ja ymmärtää rikollisuutta yhteiskunnallisena ilmiönä.

Olen valinnut tähän kirjaan melko monenlaisia tapauksia; osa tapauksista on saanut niin paljon näkyvyyttä mediassa, että ne saattavat olla tuttuja sellaisillekin, jotka eivät ole erityisen kiinnostuneita rikostapauksista. Muutama tarina taas on vuosien saatossa, tai vihjeiden ja johtolankojen vähydestä johtuen, jäänyt unohduksiin ja piiloon suurelta yleisöltä. Halusin koota kirjaan keskenään erilaisia tapauksia, ja siksi mukana on sekä selvittämättömiä että selvitettyjä rikoksia.

Olen koonnut tämän kirjan tapaukset samalla tavalla kuin podcastini jaksot ja aikaisempien kirjojeni luvut. Olen tutkinut ja hyödyntänyt erilaisia julkisia lähteitä, kuten dokumenttielokuvia, uutisartikkeleita ja kirjoja. Jos poliisin tai FBI:n esitutkintapöytäkirjoja tai oikeuden asiakirjoja on ollut saatavilla, olen tutustunut myös niihin. Minua kiinnostaa aina myös se, mitä rikoksista epäillyt, rikosten uhrit ja näiden läheiset sekä poliisit ovat kommentoineet medialle, ja olen hyödyntänyt

myös heidän lausuntojaan kirjojen teksteissä. Jos joku osa tekstistä on omaa pohdintaani tai spekulatiota, olen maininnut sen selkeästi.

Kuten aikaisempienkin osien yhteydessä, haluan tässäkin kirjassa esittää toiveen, että otat lukiessasi tai kuunnellessasi huomioon sen, että kirjan kaikki tapahtumat ovat totta. Uhrin lisäksi myös tekijän ja uhrin lähipiirit ovat joutuneet kärsimään tapahtuneen takia. Olen pyrkinyt kertomaan tapahtumista empaattisesti ja kaikkia asianosaisia kunnioittaen mutta kuitenkin niin, etten jätä mitään merkittäviä tai tärkeitä yksityiskoh-
tia kertomatta.

RAY GRICAR

Arvostettuna syyttäjänä tunnettu 59-vuotias Ray Gricar katosi Pennsylvanian osavaltiossa Yhdysvalloissa vuonna 2005. Vaikka Rayn elämä vaikutti olevan tasaista, turvallista ja onnellista ennen hänen katoamistaan, hänen taustastaan ja henkilökohtaisesta elämästään on jälkeensä paljastunut runsaasti erilaisia yksityiskohtia, jotka näyttäytyvät katoamisen jälkeen mielenkiintoisessa valossa. Osa Rayn tunteneista henkilöistä uskoo hänen pakkaneen tavaransa ja aloittaneen uuden elämän jossain muualla, kun taas osa on täysin vakuuttunut siitä, että mies joutui henkirikoksen uhriksi. Tapaukseen kohdistunutta mielenkiintoa ei varsinaisesti ole vähentänyt se, että Ray oli ammatiltaan piirisyyttäjä ja oli uransa aikana passittanut monia kovan luokan rikollisia vankilaan.

Ray Gricar syntyi lokakuussa 1945 Sloveniasta kotoisin olleille vanhemmilleen Clevelandin kaupungissa Ohiossa Yhdysvalloissa. Vaikka Gricarin perheen historiasta ei ole saatavilla juurikaan tietoja, on selvää, että perhe oli keskimääräistä varakkaampi. He asuivat arvostetulla ja kalliilla asuinalueella

Ohion pääkaupungissa Columbuksessa, ja sekä Ray että hänen veljensä Roy opiskelivat yksityisessä katolilaisessa koulussa.

High schoolista valmistumisen jälkeen Ray muutti opiskelemaan Daytonin yliopistoon, missä hän aloitti oikeustieteen opinnot. Ray sai ensimmäisen kosketuksen syyttäjän työhön, kun hän suoritti opintojensa aikana harjoittelun syyttäjänvirastossa. Rayn tunteneiden mukaan hän oli viimeistään tuolloin tajunnut, että hän opiskeli täysin oikeaa alaa ja oli löytänyt tutkimusammattinsa. Daytonissa Ray tapasi myös ensimmäisen vaimonsa, Barbara Gray -nimisen naisen. Pariskunta meni naimisiin vuonna 1969 ja muutti Daytonista takaisin Columbukseseen Rayn tohtoriopintojen perässä. Väitelttyään tohtoriksi Ray aloitti työt syyttäjänvirastossa Cuyahogan piirikunnassa. Ray oli jo tuossa vaiheessa uraansa tekemisissä vakavien rikosten ja kovan luokan rikollisten kanssa. Hän kannatti ankaria tuomioita ja koki olevansa oikeudenmukainen hakiessaan syyte-tyille välillä hyvinkin pitkiä vankilatuomioita.

Samoihin aikoihin uuden työn alkamisen kanssa Ray ja Barbara adoptoivat yhdessä Lara-nimisen tyttären, joka jäi pariskunnan ainoaksi lapseksi. Kun Barbara sai uuden työn professorina Penn Statena tunnetussa Pennsylvanian osavaltionyliopistossa, Ray päätti jäädä koti-isäksi hoitamaan heidän tytärtään. Rayn päätöstä voi pitää hieman yllättävänä, kun ottaa huomioon, miten intohimoisesti hän suhtautui työhönsä ja omaan uraansa.

Perhe muutti Ohioista Pennsylvanian osavaltioon State Collegen kaupunginosaan, jossa myös Penn State sijaitsee. Ray ja taaperoikäinen Lara viettivät päivät kotona sillä välin, kun Barbara kävi töissä. Melko nopeasti kaupungissa alkoi kuitenkin liikkua huhuja siitä, että alueelle oli muuttanut henkilö, joka oli toiminut syyttäjänä aiemmalla kotipaikkakunnallaan. Ei kestänyt kauaa, kun Centren piirikunnan syyttäjätoimistosta otettiin Rayhin yhteyttä ja kyseltiin tämän kiinnostusta

syyttäjän töitä kohtaan. Siitä, miten kauan Rayta piti suostutella jättämään koti-isän elämä ja palaamaan syyttäjän virkaan, ei ole saatavilla yksityiskohtaisia tietoja, mutta ilmeisesti hän siirtyi takaisin työelämään melko nopeasti.

Viiden vuoden ajan Ray työskenteli syyttäjänä, kunnes vuonna 1985 häntä alettiin kosiskella piirisyyttäjän virkaan. Ray oli tehnyt työssään hyvän vaikutuksen, ja hänen uskottiin selviytyvän erinomaisesti myös piirisyyttäjän tehtävästä. Siinä roolissa Ray johtaisi rikossyytteiden nostamista ja oikeudenkäyntejä Centren piirikunnassa. Piirisyyttäjän virka on keskeinen osa Yhdysvaltojen rikosoikeusjärjestelmää, ja virassa toimiva henkilö valitaan monissa osavaltioissa vaaleilla. Ray asettui republikaanipuolueen ehdokkaaksi ja onnistui voittamaan tiukan kilpailun – usean eri lähteen mukaan Ray voitti demokraattipuoluetta edustaneen vastaehdokkaansa vain 600 äänellä.

Piirisyyttäjän työ erosi paljon rivisyyttäjän työstä, ja Rayn työnkuva muuttui huomattavasti. Hän ei ollut uudessa työssään yhtään sen pehmeämpi kuin aikaisemminkaan. Hän kannatti edelleen pitkiä vankilatuomioita ja ankaria rangaistuksia ylipäättään. Ray oli piirisyyttäjänä mukana esimerkiksi monissa paljon julkisuutta ja huomiota saaneissa henkirikosjutuissa. Hän oli pidetty työkaveri, mutta monet ovat myöhemmin muistelleet hänen olleen myös todella yksityinen persoona, joka jatkoi työkavereilleen vain hyvin vähän tietoa omasta henkilökohtaisesta elämästään. Moni piti Rayta läheisenä työkaverina, mutta tarkemmin asiaa pohdittuaan hekin totesivat, etteivät oikeastaan tienneet miehestä juuri mitään.

Rayn ja Barbaran avioliitto päättyi eroon vuonna 1991. Ero oli siisti ja sopuisa, ja vaikka heidän adoptiotyttärensä Lara muutti eron jälkeen Barbaran luokse, Ray pysyi mukana Laran elämässä ja tapasi tätä säännöllisesti.

Työelämän puolella Ray menestyi tehtävässään todella hyvin, koska hänet äänestettiin piirisyyttäjäksi vielä neljä kertaa

hänen ensimmäisen kautensa jälkeen. Rakkauselämässä onnea ei kuitenkaan ollut. Ray meni avioeronsa jälkeen uudelleen naimisiin Emma-nimisen naisen kanssa, mutta tämä avioliitto kesti vain viisi vuotta. Toisen avioeron jälkeen Ray keräsi mainetta ”naistenmiehenä”, sillä hän treffailli ahkerasti, joskus ehkä muutamaakin naista samaan aikaan. Yksi Rayn tapaamista naisista on myöhemmin kertonut julkisesti, että mies myös osoitti kiinnostuksena hyvin selkeästi: naisen mukaan Ray oli kosinut häntä jo ensimmäisten treffien päätteeksi.

2000-luvun alkupuolella Ray alkoi tapailla Patty Fornicola-nimistä naista. Patty työskenteli syyttäjänvirastossa sihteerinä, ja sitä voi pitää hieman erikoisena, että hyvin korkeassa asemassa työskennelleen Rayn suhde Pattyyn ei juuri herättänyt ihmettelyä tai vastalauseita heidän työpaikallaan. Ray muutti nopeasti suhteen alettua Pattyn luokse Bellefonten kaupunkiin, lähelle State Collegea. Pariskunta eli rauhallista ja tavallista elämää, jota tosin määrittä pitkälti Rayn työ piirisyyttäjänä.

Vuoden 2004 loppupuolella Ray alkoi valitella Pattyille tuntevansa olonsa usein voimattomaksi ja väsyneeksi. Ray oli täyttämässä seuraavana vuonna 60 vuotta, ja hän epäili alkavansa olla liian vanha niin vastuulliseen ja vaativaan työhön. Pattyn mukaan Rayn oli välillä pakko ottaa yllättäen vapaa-päiviä töistä väsymyksen ja uupumuksen takia, minkä lisäksi tämän oli lähes aina työpäivien jälkeen saatava nukkua päivä-unet rauhassa. Saman vuoden lopulla Ray päätti, ettei enää asettuisi ehdolle virkaansa seuraavana vuonna pidettävissä vaaleissa eikä muutenkaan aikoisivat jatkaa työntekoa vaan jäisi eläkkeelle. Hän kertoi päätöksestä sekä läheisilleen että republikaanipuolueelle, joka olisi mielellään nähnyt juuri Rayn jatkavan yhä piirisyyttäjän työssä. Pattyn mukaan Ray haaveili eläkepäivistä ja suunnitteli ainakin matkustelewansa ja

käyvänsä tapaamassa enemmän nyt jo aikuista tytärtään Laraa, joka oli muuttanut Washingtonin osavaltioon Yhdysvaltojen länsirannikolle.

Ennen tulevaa eläköitymistään vuoden 2005 joulukuussa Ray otti aina silloin tällöin lyhyitä irtiottoja vaativasta työstään ja saattoi ilmoittaa syyttäjänvirastoon hyvinkin lyhyellä varoitustajalla, että hän viettäisikin vapaapäivän eikä tulisi toimistolle. Niin hän teki myös perjantaina 15. päivänä huhtikuuta 2005. Aikaisin aamulla Ray ilmoitti alaisuudessaan työskennelleille seitsemälle syyttäjälle, ettei hän olisi tavoitettavissa eikä tulisi toimistolle. Aamulla ennen kuin Patty lähti töihin, Ray kertoi hänelle aikovansa viettää vapaapäivää muttei vielä tiennyt tarkemmin, mitä aikoi tehdä. Ennen puoltapäivää puoli kahdentoista aikaan Ray soitti Pattyille töihin ja kertoi lähteneensä ajamaan kohti Lewisburgia, joka oli reilun tunnin ajomatkan päässä heidän kotoaan. Patty tiesi, että kaupungissa oli useita antiikkiliikkeitä, joissa Ray kävi mielellään, ja muutenkin tämä tykkäsi vain ajella autollaan ympäri Pennsylvaniata.

Huhtikuun 15. päivänä sää oli poikkeuksellisen lämmin ja aurinkoinen, mikä oli varmasti myös houkuttanut Rayta hypäämään auton rattiin ja hylkäämään työhön liittyvät velvollisuudet päivän ajaksi. Ray ei maininnut Pattyille puhelimes- sa mitään tarkemmista aikatauluistaan mutta sanoi, ettei olisi kotona vielä silloin, kun tämä palaisi töistä. Ray mainitsi vielä erikseen, että hän ei ehtisi ruokkimaan eikä ulkoiluttamaan heidän koiraansa illemmalla vaan Pattyn pitäisi tehdä se heti töiden jälkeen.

Patty saapui kotiin kello viiden jälkeen, ruokki koiran ja kävi sitten lenkillä sen kanssa. Seuraavaksi hän suuntasi kuntosalille, mistä hän lähti takaisin kohti kotia vähän ennen seitsemää illalla. Patty oli varma, että siihen mennessä Ray olisi jo palannut kotiin, mutta ei tämä ollut. Kahdeksan aikaan illalla hän alkoi olla jo todella huolissaan, varsinkin kun Ray ei edes vastannut

puhelimeensa. Patty oli soittanut miehelle monta kertaa, mutta kaikki puhelut menivät suoraan vastaajaan. Kolmen tunnin ajan Patty ravasi ympäri heidän kotiaan hermostuneesti pöhtien, missä Ray voisi olla ja miksi tämä ei ollut ilmoittanut mitään siitä, että reissu olikin venähtänyt odotettua pidemmäksi.

Kun kello löi yksitoista illalla, Patty ei pystynyt enää odottamaan vaan päätti ottaa yhteyttä poliisiin. Hän tunsu henkilökohdaisesti monia poliiseja ja soitti suoraan heistä yhden kännykkään. Patty ei tiennyt, että sinä iltana osa poliiseista oli kokoontunut juhlimaan yhdessä ja meno oli iltayhdentoista aikaan jo rieha-kasta. Puhelimeen vastannut poliisi kertoi Pattylle, että tämän kannattaisi ottaa yhteyttä suoraan hätäkeskukseen, koska hän oli vapaalla eikä kyennyt auttamaan. Kyseinen poliisi on myöhemmin kertonut, ettei hän osannut aavistaa, miten vakavasta asiasta puhelussa oli kyse. Poliisin mukaan hän oli puhelun lopetettuaan kertonut paikalla olleille kollegoilleen, mistä oli kysymys, ja kaikki olivat yhdessä vitsailleet ja naureskelleet sille, miten Ray oli todennäköisesti karannut jonkun naisen matkaan.

Patty kertoi miehensä katoamisesta hätäkeskukseen, ja hätäkeskuspäivystäjä välitti tiedon tapahtuneesta eteenpäin paikallispoliisille. Vaikka Ray oli ollut kateissa ja tavoittamattomissa vasta suhteellisen vähän aikaa, poliisi suhtautui tapaukseen heti vakavasti hänen ammattinsa ja virka-asemansa takia. Ray joutui välillä työssään kuulemaan uhkauksia ja olemaan tekemisissä vakaviin rikoksiin kykenevien ihmisten kanssa. Siksi poliisissa pidettiin heti mahdollisena, että Ray oli saattanut joutua henkirikoksen uhriksi.

Kun poliisi sai kuulla Pattylta, mitä Ray oli katoamispäivänään puuhannut, teoria tapahtuneesta kuitenkin muuttui. Poliisissa alettiin uskoa, että mies oli saattanut joutua auto-onnettomuuteen ja loukkaantua vakavasti. Patty ei pitänyt mahdollisena myöskään sitä, että Ray olisi vain lähtenyt jonnekin omille teilleen ja päättänyt olla ilmoittamatta siitä kenellekään. Ray ei aina

raportoinut menoistaan Pattylle kovinkaan tarkkaan. Tämä kertoi poliisille esimerkiksi eräästä kerrasta, jolloin Ray oli täysin ylättäen ja ilmoittamatta lähtenyt katsomaan baseball-peliä Ohion Clevelandiin, neljän tunnin ajomatkan päähän. Patty ja jotkut Rayn työkaverit olivat ehtineet huolestua miehen poissaolosta, mutta mies itse ei ollut ymmärtänyt lainkaan, miksi hänen olisi pitänyt ilmoitella menoistaan muille.

Pattyn kertomus Rayn aikaisemmasta reissusta Clevelandiin jäi mietityttämään poliiseja niin paljon, että he tarkistivat vielä saman päivän aikana, oliko Rayn lempijoukkueella Cleveland Indiansilla kotipeli – ja kun kävi ilmi, että oli, poliisit soittivat kollegoilleen Clevelandissa ja pyysivät näitä tarkkailemaan, näkyisikö Rayn autoa siellä. Poliisista otettiin yhteyttä myös Cleveland Indiansin kotistadionin työntekijöihin, joita pyydettiin tarkistamaan, oliko Rayn auto stadionin parkkipaikalla. Clevelandissa autosta ei kuitenkaan saatu yhtään havaintoa koko yön aikana.

Kun Rayn olinpaikasta ei vielä aamuun mennessäkään ollut mitään tietoa, poliisi otti etsintöihin avuksi helikopterin. Lewisburgiin vievää reittiä tutkittiin ilmasta käsin siltä varalta, että Rayn auto olisi esimerkiksi ajautunut ulos tieltä johonkin sellaiseen paikkaan, jota olisi hankala havaita muilla keinoilla. Helikopterilla tehdyt etsinnät kuitenkin lopetettiin muutaman tunnin jälkeen tuloksettomina. Poliisi piti epätodennäköisenä sitä, että Rayn auto olisi voinut ajautua ulos tieltä niin, ettei sitä olisi huomattu edes helikopterista.

Kun Raysta ei ollut kuulunut mitään lauantapäivään mennessä, Patty päätti ilmoittaa tapahtuneesta Rayn aikuiselle tyttärelle Laralle. Vaikka tytär tiesi isänsä kaipaavan aina silloin tällöin omaa aikaa ja tilaa, myös hän piti sitä erikoisena ja huolestuttavana, että tämä oli ollut tavoittamattomissa niin pitkään. Lara päätti lopulta varata itselleen lennon Pennsylvaniaan päästäkseen auttamaan isänsä etsinnöissä.

Ensimmäinen merkittävä käänne Rayn tapauksessa tapahtui lauantaina 16. huhtikuuta, eli päivä katoamisen jälkeen. Katoamisesta oli tiedotettu Pennsylvanian lisäksi sen naapuriosavaltioissa, ja niiden poliiseja pyydettiin pitämään silmänsä auki siltä varalta, että he kohtaisivat Rayn tai tämän auton. Lopulta auto löydettiin kuitenkin Pennsylvaniasta, Lewisburgin kaupungista – eli juuri sieltä, minne Ray oli kertonutkin menevänsä.

Auto oli hyvin keskeisellä paikalla ”Streets of Shops” -nimellä tunnetun kadunpätkän varressa olevalla parkkipaikalla. Kuten nimestä voi päätellä, kadulla oli useita erilaisia pieniä kauppia, ravintoloita ja kahviloita. Rayn auto oli pysäköity lähelle muutamia antiikkikauppoja, jotka olivat varmasti kiinnostaneet antiikkiharrastajana tunnettua miestä. Jollei hänen autoaan olisi etsintäkuulutettu, se ei olisi varmastikaan kiinnittänyt kenenkään huomiota, sillä se oli parkkeerattu ruutuun siististi eikä mikään autossa tai sen ympäristössä viestinyt esimerkiksi kamppailusta. Kun paikalle saapuneet poliisit kokeilivat auton ovia, he huomasivat niiden olevan lukossa. Koska rikoksen mahdollisuutta ei voitu sulkea pois, auto ja kaikki sen sisällä olleet tavarat vietiin tarkempiin tutkimuksiin poliisiasemalle.

Tutkinnan alkuvaiheessa poliisi ei vielä kertonut julkisuuteen mitään siitä, mitä auton sisältä oli löydetty, mitä sieltä puuttui ja mitkä auton sisällä olleet asiat olivat erityisesti kiinnittäneet tutkijoiden huomion. Myöhemmin poliisi kuitenkin tiedotti asiasta, ja yleisölle kerrottiin, että autosta oli löytynyt vain Rayn kännykkä ja puoliksi tyhjä vesipullo. Kännykkä oli jostain syystä mennyt pois päältä ennen kuin se oli jätetty autoon. Myöhemmissä tutkimuksissa saatiin selville, että puhelin oli nimenomaan sammutettu eli siitä ei ollut loppunut virta eikä se ollut myöskään mennyt epäkuuntoon. Poliisi tiesi, että Rayla oli ollut kadotessaan mukanaan myös avaimet ja lompakko sekä kannettava tietokone, jota hän käytti työpaikallaan. Mitään niistä ei kuitenkaan löydetty autosta.

Eräs poliisin ja Pattyn kannalta kiinnostava yksityiskohta liittyi auton sisältä löytyneeseen tuhkaan, joka oli peräisin tupakasta. Ray ei tupakoinut, eikä hän antanut muidenkaan polttaa kyydissään. Maasta auton ulkopuolelta löydettiin myös kaksi tupakantumppia, jotka kerättiin talteen myöhempiä tutkimuksia varten. Erityisesti Patty piti epätodennäköisenä, että Ray olisi antanut jonkun polttaa autossaan. Tuhkaan ja tupakantumpeihin liittyvät yksityiskohdat nostivatkin esiin teorian, että Ray ei välttämättä ollut itse ollut viimeiseksi autonsa ratissa.

Auton löytymisen jälkeen poliisi halusi selvittää, oliko kuukaan nähnyt Rayta auton luona katoamispäivän aikana. Hänen ajoneuvonsa, punainen Mini Cooper, olisi varmasti kiinnittänyt ihmisten huomion, sillä kyseisiä autoja oli vuonna 2005 rekisteröity Pennsylvanian osavaltiossa vain kolme kappaletta.

Eräässä Streets of Shop -kadulla sijainneessa kotimuseossa työskennellyt nainen kertoi poliisille nähneensä Rayn ja tämän auton edellisenä päivänä, kun tämä oli viettänyt aikaa Lewisburgissa. Nainen kertoi, että Ray oli aluksi parkkeerannut autonsa eri paikkaan kuin mistä se myöhemmin löydettiin. Hän oli heti kiinnittänyt huomiota räväkkään kulkupeliin. Kun nainen oli nähnyt Rayn nousevan sen kyydistä, hän oli huomionut myös Rayn, koska ajatteli tämän näyttävän sellaiselta ihmiseltä, joka voisi olla kiinnostunut kotimuseosta. Ray ei kuitenkaan tietävästi käynyt siellä Lewisburgissa ollessaan. Museon työntekijä kertoi poliisille huomanneensa myöhemmin samana päivänä, että Ray oli käynyt siirtämässä autonsa eri parkkipaikalle – sille, mistä se lauantaina löydettiin. Nainen ei kuitenkaan ollut nähnyt, oliko auton siirtänyt henkilö juuri Ray vai sittenkin joku muu.

Poliisi sai toisenkin yhtä mielenkiintoisen ilmoituksen näköhavainnosta: silminnäkijä oli nähnyt Rayn tämän auton lähellä Lewisburgin keskustassa tuntemattomaksi jääneen naisen kanssa. Silminnäkijä ei ollut varma, oliko Ray varsinaisesti

naisen seurassa vai olivatko nämä vain sattuneet kävelemään lähellä toisiaan juuri sillä hetkellä, kun hän oli sattunut katsomaan heitä. Silminnäkijä kertoi, ettei hän ollut nähnyt Rayn tai naisen juttelevan toisilleen tai koskevan toisiaan.

Poliisi ei heti tiedottanut silminnäkijähavainnoista julkisuuteen, koska ihmisten ei haluttu ajattelevan, että Ray oli ”vain” karannut jonkun naisen kanssa omille teilleen. Poliisi piti katoamista erittäin huolestuttavana, ja myös yleisön haluttiin suhtautuvan siihen asiaan kuuluvalla vakavuudella. Raysta ja naisesta tehdystä havainnosta kerrottiin mediassa vasta pari kuukautta katoamisen jälkeen. Naista pyydettiin ottamaan yhteyttä poliisiin, mutta tämä ei koskaan tehnyt niin. Hänen henkilöllisyyttään tai suhdetta Rayhin ei koskaan saatu selville.

Rayn auton löytöpaikan läheisissä kaupoissa tai niiden ulkopuolella ei ollut valvontakameroita, joista olisi voinut olla apua hänen liikkeidensä selvittämiseen. Poliisi olisi ollut erityisen kiinnostunut kuulemaan, oliko Ray käynyt lähialueen antiikki-kaupoissa, koska niissä vieraileminen olisi ollut hänelle hyvinkin tyypillistä. Antiikkiliikkeiden työntekijät eivät kuitenkaan muistaneet nähneensä häntä asiakkaidensa joukossa. Rayn auton löytyminen ja muutamat silminnäkijähavainnot olivat ainoat vihjeet, jotka hänen katoamisestaan saatiin ensimmäisten kuukausien aikana.

Rayn naisystävä Patty ja tytär Lara eivät voineet ymmärtää tapahtunutta ja erikoisia todisteita, jotka siitä oli olemassa. Kummankin mielestä oli erityisen outoa, että Ray oli kadonnut kannettavan tietokoneensa kanssa. Pattyn mukaan mies oli todella tarkka läppäristään eikä tämä olisi ikinä jättänyt sitä vain lojumaan jonnekin. Oli ylipäättään hieman erikoista, että Ray oli ottanut läppärin mukaansa, vaikka hän ei ollut ollut menossa työhönsä liittyvälle matkalle. Pattyn mielestä jo se olisi ollut outoa, että mies olisi jättänyt arkaluontoista tietoa sisältävän läppärinsä autoon käydessään jossain muualla.

Koska Rayn katoamisesta ei saatu uusia vihjeitä kuukausiin eikä poliisilla ollut selkeää kuvaa siitä, mitä oli tapahtunut, tutkinnassa päätettiin syventyä Rayn henkilökohtaiseen elämään ja ihmissuhteisiin sekä hänen talousasioihinsa ja työhönsä liittyviin yksityiskohtiin. Vaikka Ray oli ollut avoliitossa Pattyn kanssa jo useita vuosia, hänellä oli yhä naistenmiehen maine. Tämä seikka kävi myös monien Rayn tunteneiden ihmisten mielessä, kun erilaisista hänen katoamiseensa liittyvistä teorioista keskusteltiin. Oliko esimerkiksi mahdollista, että Ray olisi lähtenyt jonkun toisen naisen matkaan ja hylännyt vanhan elämänsä? Monet pitivät kuitenkin täysin mahdottomana sitä, että Ray ei olisi pitänyt yhteyttä tyttärensä Laraan, jonka elämässä hän oli ollut paljon mukana, vaikka tämä olikin jo aikuinen ja asui pitkän matkan päässä. Ray oli esimerkiksi auttanut tyärtään taloudellisesti, mutta rahansiirrot päättyivät, kun hän katosi.

Yhtenä vaihtoehtona pohdittiin myös sitä, olisiko Raylla voinut olla suhde varatun naisen kanssa, suhde olisi tullut esimerkiksi naisen aviomiehen tietoon, ja tämä olisi tehnyt hänelle jotain. Rayn puhelutiedoista, sähköposteista tai pankkitiedoista ei kuitenkaan saanut sellaista kuvaa, että hän olisi pitänyt yllä sivusuhdetta. Poliisit eivät löytäneet puheluja tai sähköposteja outoihin numeroihin, eikä Rayn pankkitiedoissakaan ollut mitään sellaista, mikä olisi antanut olettaa, että hän olisi esimerkiksi yöpynyt jonkun kanssa hotellissa tai maksanut ravintolailllallisia kahdelle.

Rayn talouteen liittyviä asioita tutkittiin muutenkin tarkkaan, mutta poliisi ei löytänyt niistäkään mitään epäilyttävää. Ray oli suhteellisen varakas, hänellä oli hyvin säästöjä, ja hänen menonsa ja tulonsa olivat tasapainossa. Hän ei ollut lainannut rahaa kellekään eikä ollut itse joutunut ottamaan lainaa. Viitteitä ei löytynyt myöskään esimerkiksi uhkapeliongelmosta. Vaikka poliisi ei sitä suoraan sanonutkaan, tapauksen tutkijoiden silmissä to-

dennäköisimmältä vaihtoehdolta alkoi vaikuttaa, että Rayn katoaminen saattoi jotenkin liittyä tämän työhön.

Työkavereiden mukaan Ray oli todella mukava ja pidetty ihminen, vaikka hän pitikin omat asiansa omana tietonaan eikä muodostanut läheisiä ystävyys-suhteita työkavereidensa kanssa. Ray tunnettiin tiukkana mutta reiluna ja todella ammattitaitoisena syyttäjänä, jolle lain parissa työskenteleminen oli selvästikin intohimo. Moni Rayn kanssa työskennellyt oli kuitenkin huomannut, että katoamistaan edeltävinä kuukausina tämä oli selvästi vaikuttanut olevan tavallista väsyneempi, uupuneempi ja jollain tapaa kyllästynyt työhönsä.

Teoria Rayn katoamisen kytkeytymisestä syyttäjän työhön vahvistui, kun Rayn kadonnut kannettava tietokone löydettiin heinäkuussa 2005, kolme kuukautta sen jälkeen, kun hän oli kadonnut. Heinäkuun 30. päivänä kaksi kalastajaa oli Susquehanna-joella muutamien kilometrien päässä paikasta, josta Rayn auto löydettiin, kun kalan sijaan miesten koukkuun tarttui läppäri. Voi olla, että he olivat tietoisia Rayn katoamisesta ja sen yksityiskohdista tai sitten löytö herätti miesten epäilykset jostain muusta syystä, koska he veivät läppäriin viipymättä paikallispoliisille ja kertoivat, mistä olivat sen löytäneet.

Tietokone vastasi ulkonäöltään, merkiltään ja malliltaan Rayn konetta, joten poliisilla ei kestänyt kauaa yhdistää löytöä tämän katoamiseen. Läppäriin löytyminen osoittautui kuitenkin pieneksi pettymykseksi, koska ennen kuin laite oli heitetty jokeen, sen kovalevy oli poistettu eikä löydöstä siksi ollut tutkinnan kannalta juuri mitään hyötyä. Toki oli jo itsessään kiinnostavaa ja epäilyksiä herättävää, että kovalevy oli poistettu ja laite hävitetty sitten jokeen. Poliisi arveli, että myös kovalevy saattaisi löytyä joesta, ja siksi vesistöissä järjestettiin pian etsintä, johon osallistui myös sukeltajia. Kovalevy ei kuitenkaan noussut pintaan sukeltajien avulla vaan ulkopuolisten nostamana kolme kuukautta koneen löytymisen jälkeen.

Kovalevy löytyi samasta joesta, noin sadan metrin päässä paikasta, missä kalastajat olivat nostaneet läppärin pintaan. Poliisi epäili, että kone ja sen kovalevy oli upotettu vesistöön eri paikoissa. Tapauksen tutkijat uskoivat, että käytettävissä olevalla teknologialla vedessä jo jonkin aikaa lilluneesta kovalevystä tuskin saataisiin mitään tietoja irti. Arvio osoittautui todeksi myös sekä salaisen palvelun että FBI:n tutkiessa kovalevyä.

Poliisia kiinnosti tietysti se, miksi läppäri ja kovalevy oli pitänyt hävittää jokeen ja kuka sen takana oli. Vaikutti siltä, että laite oli sisältänyt tietoja, joita joko Ray tai joku muu ei ollut halunnut päästää ulkopuolisten tietoon.

Kun Rayn sukulaiset saivat kuulla katoamistapauksen yksityiskohdista, heidän mieleensä muistui Rayn veljen Royn kohtalo yhdeksän vuotta aikaisemmin. Ohion Daytonissa asunut Roy oli eräänä toukokuuisena iltana sanonut vaimolleen käyvänsä nopeasti kaupassa, mutta hän ei koskaan palannut kotiin. Mies ilmoitettiin kadonneeksi, ja häntä etsittiin useiden viikkojen ajan. Royn auto löytyi hylättynä puistosta läheltä osavaltion halki virtaavaa Miami-jokea, ja pari viikkoa sen jälkeen hänen ruumiinsa löydettiin joesta. Royn uskottiin tehneen itsemurhan, vaikka hän ei jättänytkaan jälkeensä itsemurhaviestiä. Hän oli kärsinyt pitkään masennuksesta, joten itsemurha ei tullut Royn läheisille täytenä shokkina.

Rayn katoamisessa yhdeksän vuotta myöhemmin oli hälyttävän samanlaisia yksityiskohtia kuin hänen veljensä itsemurhassa: Häinkin oli lähtenyt pois kotoa luvattuaan palata pian, ja hänenkin autonsa löydettiin joen lähistöltä. Lisäksi Ray oli selvästi liikkunut joen läheisyydessä, koska hänen tietokoneensa ja sen kovalevy löydettiin vedestä. Poliisi uskoi Rayn tai jonkun muun hävittäneen läppärin heittämällä sen sillalta alas. Toisaalta sillalta hyppääminen olisi myös voinut olla tapa tehdä itsemurha. Toisin kuin hänen veljensä, Rayn ei tiedetty kärsineen

mielenterveyden häiriöistä. Tosin hän oli ollut tavallista väsyneempi ja uupuneempi ennen katoamistaan. Patty oli jopa sanonut poliisille, ettei hän ollut koskaan aiemmin nähnyt Rayta niin väsyneenä kuin tämän katoamista edeltävinä kuukausina.

Poliisi sai tutkinnan aikana luvan tarkastella Rayn terveystietoja, koska tutkijoita kiinnosti tietää, oliko tämä hakenut lääketieteellistä apua johonkin fyysiseen tai psyykkiseen vaivaan, josta hän ei ollut kertonut kenellekään läheiselleen. Mitään tietoja siitä, että Ray olisi käynyt lääkärissä katoamistaan edeltävinä kuukausina ei kuitenkaan löytynyt, eikä hän ollut myöskään saanut diagnoosia mistään mielenterveyshäiriöstä. Patty kertoi olleensa niin huolissaan Rayn jatkuvasta väsymyksestä, että hän oli kehottanut miestä käymään lääkärissä, mutta selvästikään tämä ei ollut noudattanut puolisonsa neuvoa. Vaikka Raylla ei ollut diagnoosia eikä hän ollut valitellut esimerkiksi masennusta tai ahdistusta kenellekään, hän on voinut kärsiä hiljaa yksin ja päätyä itsemurhaan kertomatta siitä edes lähipiirilleen. Erityisesti Lara-tytär kuitenkin uskoo, että mikäli hänen isänsä olisi tehnyt itsemurhan, tämä olisi luultavasti jättänyt jälkeensä jonkinlaisen viestin ja selittänyt tekonsa syitä.

Myös se on pohdittanut monia, että jos Ray olisikin tappanut itsensä, hän olisi jostain syystä myös kokenut tarpeelliseksi hävittää kannettavan tietokoneensa niin, ettei sen sisältämiä tietoja pystyittäisi tutkimaan. Tämä on saanut jotkut tapausta seuranneet pohtimaan, voisiko mahdollinen itsemurha liittyä joihinkin muihin kuin mielenterveydellisiin ongelmiin. Oliko Ray jonkinlaisessa pulassa työpaikallaan? Oliko hän esimerkiksi tehnyt jonkin virheen tai käyttänyt asemaansa väärin ja oli pelännyt paljastuvansa? Ray ei ollut puhunut mistään tällaisesta yhdellekään kollegoistaan eikä muillekaan läheisilleen, mutta jos salaisuus oli suuri, voi olla ettei hän olisi uskaltanut puhua siitä kenellekään. Kuten Rayn läheiset ovat kertoneet, hän oli erityisesti työpaikallaan tunnettu siitä, ettei hän avautunut

tai puhunut omista asioistaan muille. Rayn työkavereita kuulus-
telemalla ja hänen pöydällään olleita tapauksia tutkimalla poliisi
ei saanut sellaista käsitystä, että hänellä olisi ollut töissä vai-
keuksia.

Vuonna 2009 poliisi julkisti tietoja, joiden perusteella he us-
kovat Rayn hävittäneen kannettavansa ja sen kovalevyn jokeen.
Rayn kotona ollutta tietokonetta tutkittaessa oli huomattu, että
sillä oli ennen katoamista tehty Google-hakuja esimerkiksi
hakusanoilla ”miten tuhota kovalevy” ja ”veden aiheuttama va-
hinko kannettavalle tietokoneelle”. Lisäksi Patty kertoi poliisil-
le, että Ray oli sanonut haluavansa tuhota kaikki läppäriinsä si-
sältämät tiedot sitten, kun hän olisi siirtynyt eläkkeelle. Patty ei
ollut pitänyt asiaa mitenkään erikoisena, koska hän tiesi, että
Raylla oli laitteillaan paljon työhönsä liittyvää luottamuksellista
tietoa ja että tämä halusi varmasti huolehtia siitä, etteivät tiedot
joutuisi vääriin käsiin eläköitymisen jälkeen.

Ray ei kuitenkaan ollut vielä jäänyt eläkkeelle. Siksi tieto-
koneen tuhoaminen oli huolestuttavaa ja viittasi monien ta-
pauksen tutkijoiden mielestä siihen, että Ray oli ehkä jättänyt
vanhan elämänsä taakseen. Vaihtoehtoina oli, että joko hän oli
aloittanut uuden elämän jossain muualla tai sitten hän oli pää-
tynyt itsemurhaan.

Poliisi sai Rayn katoamisen jälkeen jonkin verran sellaisia
silminnäkijähavaintoja, joiden perusteella tämä olisi saattanut
olla edelleen elossa. Havaintoja tehtiin sekä Pennsylvanian että
Ohion osavaltion alueilla. Yhtäkään havaintoa ei kuitenkaan
saatu varmistettua, ja monet niistä olivat jollain tapaa ristirii-
dassa katoamisen yksityiskohtien kanssa.

Esimerkiksi eräs baarimikkona työskennellyt henkilö ker-
toi poliisille olevansa aivan varma, että hän oli tarjoillut juo-
tavaa Raylle baarissa tämän katoamisen jälkeen. Baarimikko
sanoi jutelleensa Rayta muistuttavan miehen kanssa vähän
aikaa ja mies oli kertonut olevansa kova Cleveland Indiansin

fani. Baarimikon mukaan miehellä oli ollut yllään puku, mikä ei kuitenkaan sopinut yhteen Rayn katoamisen yksityiskohtien kanssa. Kaikki Rayn omistamat puvut olivat edelleen hänen kotonaan, vaikka oli tietysti mahdollista, että hän oli käynyt ostamassa itselleen uusia vaatteita katoamisensa jälkeen niin, ettei ostoksista ollut jäänyt jälkiä hänen tilitietoihinsa. Havainnosta teki erityisen mielenkiintoisen se, että myös toinen, samaan aikaan samassa baarissa ollut silminnäkijä otti yhteyttä poliisiin ja kertoi nähneensä baarissa hämmentävän paljon Rayta muistuttavan miehen. Kahdesta uskottavalta kuulostavasta havainnosta huolimatta poliisi uskoo, ettei kyseessä ollut oikeasti Ray.

Vaikka Rayn läheiset eivät pidäkään millään tapaa todennäköisenä, että Ray olisi kadonnut omasta tahdostaan ja aloittanut uuden elämän jossakin, poliisi on tutkinut jonkin verran sitäkin mahdollisuutta. Piirikunnan poliisi ja tapauksen tutkintaan liittynyt FBI yrittivät selvittää, oliko Ray yrittänyt hakea esimerkiksi ajokorttia tai henkilöllisyystodistusta uudella nimellä tai henkilötunnuksella. FBI käytti tutkimuksissaan kasvojentunnistusohjelmaa, joka kävi läpi kaikkien ajokorttia tai henkilöllisyystodistusta hakeneiden henkilöiden valokuvat ja vertasi niitä Rayn kuvaan. Kuvien joukosta ei kuitenkaan löytynyt yhtään häntä muistuttavaa miestä.

Omaehtoinen katoaminen jälkiä jättämättä on vaikea toteuttaa, ja Rayn olisi todennäköisesti täytynyt valmistautua siihen jotenkin etukäteen, jos hän olisi halunnut aloittaa uuden elämän uuden identiteetin turvin. Mikään ei viitannut esimerkiksi siihen, että hän olisi siirtänyt rahaa sivuun tällaista suunnitelmaa varten.

Rayn naisystävä Patty kertoi poliisille, että katoamistaan edeltävinä kuukausina mies oli ollut kiinnostunut clevelandilaisen entisen poliisin tapauksesta – tämä oli kadonnut aloittaakseen uuden elämän. Ray oli puhunut tapauksesta jonkin verran ja pohtinut, miten kyseinen poliisi oli mahtanut onnistua

uuden identiteetin luomisessa. Keskustelu ei ollut kuitenkaan huolettanut Pattyä, vaan hän oli ajatellut Rayn olevan vain utelias.

Poliisilla oli myös tutkintalinja, jonka mukaan joku Rayn lähipiirissä olisi halunnut hänelle pahaa ja olisi jollain tapaa sekaantunut hänen katoamiseensa. Tästä syystä esimerkiksi Rayn naisystävä Patty ja tämän tytär sekä Rayn tytär Lara joutuivat pitkiin kuulusteluihin ja valheenpaljastuskokeeseen, jonka he kaikki kuitenkin läpäisivät. Rayn lähipiiriin kuuluneiden ihmisten nimet nousivat esille myös erinäisissä huhuissa, joissa vihjailtiin, että perheenjäsenet olisivat olleet hänen rahojensa perässä. Tätä pidettiin mahdollisena motiivina sille, että joku tai jotkut Rayn läheisistä olisivat halunneet Rayn katoavan tai kuolevan. Patty, Lara ja Pattyn tytär ovat kiistäneet nämä epäilykset, ja poliisikin on vahvistanut, ettei kolmikön osallisuudesta Rayn katoamiseen ole koskaan löydetty mitään todisteita.

Lara-tytär haki isänsä kuolleeksi julistamista kesäkuussa 2011, ja julistaminen tapahtuikin saman vuoden heinäkuussa. Erikoista kyllä, jo seuraavana päivänä heräsi epäily, että Ray saattaisikin olla elossa. Utahin osavaltiossa oli pidätetty mies, joka muistutti ulkoisesti hyvin paljon Rayta, eikä hän jostain syystä suostunut paljastamaan henkilöllisyyttään poliisille. Myöhemmin kuitenkin selvisi, että mies ei ollut Ray.

Monet Rayn työkavereista uskovat, että hän joutui henkirikoksen uhriksi ja että teon motiivi liittyy jotenkin hänen työhönsä. Ray oli 30 vuotta kestäneen uransa aikana työskennellyt useiden runsaasti näkyvyyttä saaneiden rikostapausten parissa ja passittanut satoja rikollisia vankilaan istumaan pitkiä tuomioita. Vaikka poliisi tiesikin, että joskus tuomion saanut rikollinen saattoi jäädä hautomaan kosta, tutkijoiden mielestä oli kaukaa haettua ajatella, että kukaan olisi kohdistanut kostoimenpiteensä suoraan Rayhin.

Tapausta koskevissa spekulatioissa ja sitä seuranneiden ihmisten puheissa Rayn katoaminen on kuitenkin yhdistetty kahteen melko paljon medianäkyvyyttä ja huomiota saaneeseen rikostapaukseen. Toinen niistä liittyi Penn Staten vuoden 2011 seksuaalirikoskokuuun, jossa yliopiston 68-vuotias amerikkalaisen jalkapallon apuvalmentaja Jerry Sandusky tuomittiin pitkään vankeusrangaistukseen. Vaikka hyväksikäyttökandaali paljastuikin suurelle yleisölle vasta vuonna 2011, Jerry'n tekemisistä oli huolestuttu jo vuonna 1998, jolloin Ray työskenteli piirisyöttäjänä.

Jerryä arvostettiin yliopistossa hänen pitkän ja menestyksikkään valmennusuransa takia, minkä lisäksi hän oli pidetty siksi, että hän teki hyväntekeväisyystyötä. Jerry oli perustanut The Second Mile -nimisen hyväntekeväisyysjärjestön vuonna 1977 tavoitteenaan auttaa syrjäytymisvaarassa olevia lapsia ja nuoria sekä heidän perheitään. Järjestö kasvoi vuosien aikana, ja vuonna 2010 jo yli 300 000 lasta sai apua sen kautta. The Second Mile sai myös merkittävän tunnustuksen, kun vuonna 1990 silloinen Yhdysvaltojen presidentti George H. W. Bush otti järjestön ja sen tekemän työn esille puheessaan.

Vuonna 1998, kun Jerry oli juuri jäämässä eläkkeelle apuvalmentajan työstään, eräs alaikäinen hyväntekeväisyysjärjestön toimintaan osallistunut poika kertoi vanhemmilleen, että Jerry oli käyttänyt häntä seksuaalisesti hyväksi. Asiasta tehtiin rikosilmoitus, ja melko pian poliisi alkoi epäillä, että kyseessä ei ollutkaan yksittäinen tapaus vaan Jerryllä oli ollut hyväntekeväisyysjärjestönsä kautta useita muitakin uhreja.

Syyttäjänä toiminut Ray sai jutun pöydälleen, ja hänen tehtävänään oli päättää, pitäisikö Jerryä vastaan nostaa syytteet seksuaalirikoksista. Myöhemmin on selvinnyt, että Ray todella yritti löytää lisätodisteita Jerryä vastaan. Hän esimerkiksi järjesti yhdessä osavaltion poliisin kanssa salakuunteluoperaation, jossa Jerry yritettiin saada tunnustamaan tekemänsä rikokset

niin, että tunnustus saataisiin nauhoitettua. Ray kuitenkin päätti lopulta, että todisteita ei ollut tarpeeksi, joten Jerry ei vielä vuonna 1998 saanut syytettä mistään rikoksesta. Päätös osoitautui myöhemmin suureksi virheeksi: Jerry jatkoi seksuaalirikosten tehtailemistä vielä yli kymmenen vuoden ajan, vaikka monilla ihmisillä oli ainakin jonkinlainen aavistus hänen teoistaan.

Vuoden 1998 aikana kaksi eri psykologia oli jututtanut Jerry'n uhriksi joutunutta poikaa sekä muutamaa muuta hyväntekeväisyysjärjestön toimintaan osallistunutta nuorta. Toisen psykologin mukaan Jerry'n käytös ja toimintatavat olivat klassisia esimerkkejä pedofiilin käytöksestä ja tämän käyttäytymisessä oli merkkejä ”groomingista” eli lapsen houkuttelemisesta seksuaaliin tekoihin. Toinen psykologi oli kuitenkin sitä mieltä, että hyväksikäyttösyitä esittäneen pojan tarinan mukaiset tapahtumat kuulostivat ”tavalliselta ja turvalliselta aikuisen ja lapsen väliseltä suhteelta”.

Myöhemmin on selvinnyt, että Jerry'n rikosten jäljille oli päästy myös Penn Statessa, jonka tiloja Jerry sai hyödyntää hyväntekeväisyysjärjestönsä toiminnassa vielä eläköitymisen jälkeenkin. Ainakin kaksi yliopiston jalkapallojoukkueessa työskennellyttä henkilöä oli nähnyt Jerry'n käyttävän hyväksi nuorta poikaa, mutta asiaa ei koskaan raportoitu viranomaisille.

Vuonna 2011, kun eräs Jerry'n uhreista teki hyväksikäyttö- ja rikosilmoituksen, juttu eteni lopulta syyttäjälle ja oikeuteen saakka. Oikeudenkäynti herätti laajaa keskustelua ja järkytystä koko Yhdysvalloissa, koska hyväksikäyttöä oli tapahtunut kymmenien vuosien ajan mutta useat ihmiset olivat auttaneet asian salaamisessa ja lisäksi uhreja oli joidenkin arvioiden mukaan jopa satoja. Jerry sai lopulta syytteet 48 seksuaalirikoksesta, ja hänet todettiin syyliseksi 45 syytekohtaan. Hänet tuomittiin minimirangaistukseen, joka oli 60 vuotta vankeutta, mistä hänen on istuttava vähintään puolet.